

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

Det er fortsat min overbevisning, at videreførelsen af EFTA-samarbejdet bedst kan ske gennem en snarlig ratifikation af Norges EKSF-aftale, der således vil erstatte den foromtalte noteudvekslings rent foreløbige og helt generelle bestemmelser. Dette er grunden til, at jeg, skønt aftalen lige er blevet undertegnet, allerede i indeværende folketingsår forelægger et forslag til ratifikation heraf for folketinget.

Idet jeg herudover henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, skal jeg hermed tillade mig at anbefale forslaget til folketingets velvillige behandling.

Endvidere har jeg den ære at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af aftale om Det nordiske Ministerråds sekretariater og deres retlige stilling med tillægsprotokol*. Aftalen og tillægsprotokollen blev undertegnet i Oslo henholdsvis den 12. april og den 15. maj 1973.

Der har hidtil været enighed mellem samtlige partier om det ønskelige i at opretholde og yderligere styrke det nordiske samarbejde, hvor det overhovedet er muligt. Dette synspunkt kom til udtryk ikke mindst i forbindelse med folkeafstemningen om Danmarks medlemskab af EF. Det var dengang — og det er det stadig — regeringens opfattelse, at en videreudvikling af samarbejdet med vore nordiske nabolande er mulig uanset vor tilknytning til EF. Men vi er klar over, at det fremover ikke vil være så enkel en sag for os fuldt ud at udnytte de muligheder, der ligger i et samarbejde til begge sider. Det var derfor, vi hilste tanken om at styrke det institutionelle apparat velkommen, da man valgte at oprette Det nordiske Ministerråd i den reviderede Helsingfors-aftale af 1971, og ligeledes da samme ministerråd besluttede at oprette et sekretariat.

Den oprindelige beslutning om sekretariatet blev truffet af Ministerrådet (og jeg mener her i sammensætning af samarbejdsministrene) den 18. februar 1972 i forbindelse med Nordisk Råds 20. session i Helsingfors. Man enedes først om at etablere et midlertidigt sekretariat, der straks burde gå i gang med at planlægge den senere etablering af det permanente sekretariat,

man allerede havde i tankerne. Det midlertidige sekretariat blev placeret i Oslo — og efter langvarige drøftelser enedes man ligeledes om at etablere det permanente sekretariat i Oslo, og at det skulle påbegynde sin virksomhed pr. 1. juli d.å. Samarbejdsministrene lagde under disse drøftelser vægt på at skabe et lille, men effektivt apparat, der virkelig kunne medvirke til at give det nordiske samarbejde en saltvandsindsprøjtning på et tidspunkt, hvor samarbejdet var ved at blive kompliceret af Danmarks nye medlemskab af EF. De hidtidige nordiske EFTA-medlemslande havde bl. a. EFTA-sekretariatet i tankerne, da de valgte at etablere det permanente sekretariat. I nævnte institution havde man et virkelig effektivt apparat, der blev bibeholdt på et rimeligt størrelsesniveau, og hvor en lille kreds af uafhængige embedsmænd hjalp med til at gøre EFTA-samarbejdet så effektivt, som det virkelig var. Samarbejdsministrene enedes derfor om på et møde i København den 21. november 1972 at give det nye nordiske sekretariat en uafhængig status, der indebærer, at de ansatte opnår specielle vilkår — man kan passende kalde dem nordiske; det betyder, at de såvel lønsom skattemæssigt er uafhængige både af deres hjemlande og af opholdslandet. Vi erkender, at det til en vis grad er et brud med det nordiske samarbejdes traditionelle arbejdsformer, men det er selve etableringen af Ministerrådets sekretariat også. Vi har følt os overbevist om, at man alene på denne måde kunne skabe det lille, uafhængige og effektive apparat, der skal medvirke til at give det nordiske samarbejde nyt indhold og gerne ny dynamik.

Som bekendt har de nordiske kultur- og undervisningsministre etableret et sekretariat for kulturelt samarbejde i København i henhold til den nordiske aftale om kulturelt samarbejde, og på et ministerrådsmøde den 11. december 1972 i Stockholm besluttedes det at tillægge kultursekretariatet samme særlige status som Ministerrådets sekretariat i Oslo. Samarbejdsministrene har i deres bestræbelse på at koordinere opbygningen af Ministerrådets sekretariatsfunktioner ønsket den størst mulige centralisering heraf og har således været enige med kulturministrene om, at en enkelt aftale om begge sekretariater var tilstrækkelig.